

като видѣха мене да сѣдя кротко и да пуша цигара, това подѣйствио върху тѣхъ успокоително, на и тия болни бѣха останали на мѣстата си само защото не можахъ да станѣтъ, понеже бѣха имъ строшени коститѣ въ краката отъ крушуми. Тѣхнитѣ плачове малко по утихнаха; сега тѣ само се моляха Богу да ги избави отъ жестока смъртъ, но нѣкои още се мѣтаха на горѣ на долу въ отчаяние и кършаха рѣцѣ. На своитѣ сътрудници азъ такожде не можахъ никакъ да помогна въ настоящия случай, както не можахъ и на себе си да спомогна. Сѣдя, очаквамъ гърмежъ, слѣдъ който ще послѣдва още повече заглушителна глъчка, нови ужасни викове на убиваемитѣ хора, и мѣгновено като мълния премина прѣзъ умѣтъ ми картината на моитѣ собствени мъчения и смъртъ. Но когато измина тая първа минута на страхътъ, азъ хванахъ да се съмнѣвамъ; — не може да бѣде истинно извѣстието заради встъплението на неприятеля, помислихъ си азъ, и като казахъ на болнитѣ, че скоро ще се върна, азъ излѣзохъ на улицата за да се науча нѣщо. Но съмнѣнието не е увѣренность, и като излѣзвахъ отъ болницата, азъ никакъ не бѣхъ увѣренъ че не ще бѣдѣ стѣжиканъ или заедно съ другитѣ убитъ отъ настѣпающитѣ Турци; сърдцето ми силно тупаше, и азъ осѣщахъ че моето лице е било блѣдо; а отъ сценитѣ, които происхождахъ около мене, космитѣ ми на главата се спрявиха. Азъ едва можахъ да премина прѣзъ това множество хора, които бѣгаха и плачеха, особено жени, които въ това общо смѣщение сѣ изгубили дѣцата, — дѣца, които търсяха своитѣ майки и бащи, и едва се задържахъ правъ на